

Teismo praktikos rinkinys

TEISINGUMO TEISMO (didžioji kolegija) SPRENDIMAS

2014 m. lapkričio 26 d.*

„Ieškinys dėl panaikinimo — Sprendimas 2012/19/ES — Teisinis pagrindas — SESV 43 straipsnio 2 ir 3 dalys — Dvišalis susitarimas dėl leidimo sugauti leistino sugauti kiekio likutį — Suinteresuotosios trečiosios valstybės, kuriai Sąjunga išduoda leidimą eksploatuoti gyvuosius išteklius, pasirinkimas — Išskirtinė ekonominė zona — Politinis sprendimas — Žvejybos galimybių nustatymas“

Sujungtose bylose C-103/12 ir C-165/12

dėl 2012 m. vasario 24 d. ir balandžio 3 d. pagal SESV 263 straipsnį pareikštų ieškinių dėl panaikinimo

Europos Parlamentas, atstovaujamas L. G. Knudsen, I. Liukkonen ir I. Díez Parra (C-103/12),

Europos Komisija, atstovaujama A. Bouquet ir E. Paasivirta, nurodžiusi vietą dokumentams įteikti Liuksemburge (C-165/12),

ieškovai,

prieš

Europos Sąjungos Tarybą, atstovaujamą A. Westerhof Löfflerová ir A. de Gregorio Merino,

atsakovę,

palaikomą:

Čekijos Respublikos, atstovaujamos M. Smolek, E. Ruffer ir D. Hadroušek,

Ispanijos Karalystės, atstovaujamos N. Díaz Abad,

Prancūzijos Respublikos, atstovaujamos G. de Bergues, D. Colas ir N. Rouam,

Lenkijos Respublikos, atstovaujamos iš pradžių B. Majczyna ir M. Szpunar,

įstojusių į bylą šalių,

TEISINGUMO TEISMAS (didžioji kolegija),

kurį sudaro pirmininkas V. Skouris, pirmininko pavaduotojas K. Lenaerts, kolegijų pirmininkai R. Silva de Lapuerta, M. Ilešič, L. Bay Larsen, teisėjai A. Rosas, A. Borg Barthet, J. Malenovský (pranešėjas), C. Toader, C. G. Fernlund ir J. L. da Cruz Vilaça,

generalinė advokatė E. Sharpston,

* Proceso kalba: prancūzų.

posėdžio sekretorius V. Tourrès, administratorius,
atsižvelgęs į rašytinę proceso dalį ir įvykus 2013 m. lapkričio 19 d. posėdžiui,
susipažinęs su 2014 m. gegužės 15 d. posėdyje pateikta generalinės advokatės išvada,
priima šį

Sprendimą

- 1 Europos Parlamentas ir Europos Komisija savo ieškiniais prašo panaikinti 2011 m. gruodžio 16 d. Tarybos sprendimą 2012/19/ES dėl Deklaracijos dėl žvejybos galimybių ES vandenyse suteikimo su Venesuelos Bolivarо Respublikos vėliava plaukiojantiems žvejybos laivams prie Prancūzijos Gvianos priekrantės vandenų esančioje išskirtinėje ekonominėje zonoje patvirtinimo Europos Sąjungos vardu (OL L 6, 2012, p. 8, toliau – ginčijamas sprendimas).

Teisinis pagrindas

Tarptautinė teisė

- 2 1982 m. gruodžio 10 d. Montego Bėjuje pasirašyta Jungtinių Tautų jūrų teisės konvencija (toliau – Montego Bėjaus konvencija) įsigaliojo 1994 m. lapkričio 16 d. Europos Bendrijos vardu ji buvo patvirtinta 1998 m. kovo 23 d. Tarybos sprendimu 98/392/EB (OL L 179, p. 1; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 4 sk., 3 t., p. 260).
- 3 Venesuelos Bolivarо Respublika nėra šios konvencijos susitariančioji šalis.
- 4 Montego Bėjaus konvencijos 55–75 straipsniai yra V dalyje „Išskirtinė ekonominė zona“.
- 5 Šios konvencijos 55 straipsnyje numatyta:

„Išskirtinė ekonominė zona yra už teritorinės jūros esantis ir su ja besiribojantis rajonas, kuriame galioja šioje V dalyje nustatytas ypatingas teisinis režimas, pagal kurį visos pakrantės valstybės teisės ir jurisdikcija bei kitų valstybių teisės ir laisvės yra nustatytos atitinkamomis šios konvencijos nuostatomis.“
- 6 Remiantis tos pačios konvencijos 56 straipsnio 1 dalimi:

„Išskirtinėje ekonominėje zonoje pakrantės valstybė turi:

 - a) suverenias teises tyrinėti ir eksploatuoti, saugoti ir valdyti gyvuosius išteklius ir negyvosios gamtos turtus, kurie yra vandenyse virš jūros dugno, jūros dugne ir jo gelmėse, bei kitaip tyrinėti ir eksploatuoti išskirtinę ekonominę zoną, pavyzdžiui, gaminti energiją vandens, srovių ir vėjo pagalba <...>

<...>“
- 7 Montego Bėjaus konvencijos 61 straipsnio 1 dalyje įtvirtinta, kad „pakrantės valstybė nustato leistinus gyvųjų išteklių sugavimo savo išskirtinėje ekonominėje zonoje kiekius.“

8 Šios konvencijos 62 straipsnio „Gyvųjų išteklių panaudojimas“ 1–4 dalyse nustatyta:

„1. Nepažeisdama 61 straipsnio, pakrantės valstybė skatina optimalų gyvųjų išteklių panaudojimą išskirtinėje ekonominėje zonoje.

2. Pakrantės valstybė nustato savo pajėgumus gaudyti gyvuosius išteklius išskirtinėje ekonominėje zonoje. Jei pakrantės valstybė negali sugauti viso leistino sugauti kiekio, ji, remdamasi sutartimis ar kitais susitarimais bei šio straipsnio 4 dalyje nurodyta tvarka ir sąlygomis, įstatymais ir kitais teisės aktais, leidžia kitoms valstybėms sugauti viso leistino sugauti kiekio likutį, atkreipdama ypatingą dėmesį į 69 ir 70 straipsnių nuostatas, ypač į nuostatas dėl besivystančių valstybių.

3. Pagal šį straipsnį leisdama kitas valstybes į savo išskirtinę ekonominę zoną, pakrantės valstybė atsižvelgia į visus svarbius veiksnius, įskaitant, *inter alia*, rajono gyvųjų išteklių reikšmę suinteresuotos pakrantės valstybės ekonomikai ir kitiems jos nacionaliniams interesams, 69 ir 70 straipsnių nuostatas, subregiono ar regiono besivystančių valstybių poreikius sugauti dalį aukščiau minėto likučio ir būtinybę kiek įmanoma mažinti ekonomikos sutrikimus tose valstybėse, kurių nacionaliniai subjektai tradiciškai žvejodavo šioje zonoje arba kurios dėjo daug pastangų, tirdamos bei nustatydamos gyvuosius išteklius.

4. Kitų valstybių fiziniai ir juridiniai asmenys, žvejodami išskirtinėje ekonominėje zonoje, laikosi išsaugojimo priemonių ir kitos tvarkos bei sąlygų, numatytų pakrantės valstybės įstatymuose ir kituose teisės aktuose. Šie įstatymai ir kiti teisės aktai turi atitikti šią konvenciją <...>“

Sąjungos teisė

9 2008 m. rugsėjo 29 d. Tarybos reglamento (EB) Nr. 1006/2008 dėl Bendrijos žvejybos laivų žvejybos veiklos ne Bendrijos vandenyse leidimų ir trečiųjų šalių laivų žvejybos galimybių Bendrijos vandenyse, iš dalies keičiančio reglamentus (EEB) Nr. 2847/93 ir (EB) Nr. 1627/94 bei panaikinančio Reglamentą (EB) Nr. 3317/94 (OL L 286, p. 33), 18 straipsnio 1 dalies a punkte numatyta, kad „trečiųjų šalių žvejybos laivai turi teisę užsiimti žvejybos veikla [Europos Sąjungos] vandenyse, jei jie turi <...> išduotą žvejybos leidimą“.

10 Šio reglamento 21 straipsnio a punkte numatyta, kad „Komisija išduoda žvejybos leidimus tik tiems trečiosios šalies žvejybos laivams <...>, kurie atitinka reikalavimus žvejybos leidimui gauti pagal atitinkamą susitarimą ir tam tikrais atvejais yra įtraukti į laivų, kurie [gali] užsiimti žvejybos veikla pagal tą susitarimą, sąrašą“.

11 Pagal minėto reglamento 22 straipsnį:

„Trečiosios šalies žvejybos laivai, kuriems pagal šio skyriaus nuostatas išduotas žvejybos leidimas, laikosi [bendros žuvininkystės politikos] nuostatų dėl apsaugos ir kontrolės priemonių, [Sąjungos] žvejybos laivų žvejybą jų žvejybos veiklos zonoje reguliuojančių kitų nuostatų ir atitinkamo susitarimo nuostatų.“

12 Europos Sąjungos Taryba reglamentais, kuriuose įtvirtinami bendri leidžiami sužvejoti kiekiai ir kvotos, kasmet nustato žvejybos galimybes Sąjungos vandenyse, o Sąjungos laivams – žvejybos galimybes tam tikruose ne Sąjungos vandenyse.

13 Prie šių reglamentų priskirtinas 2012 m. sausio 17 d. Tarybos reglamentas (ES) Nr. 44/2012, kuriuo nustatomos 2012 m. tam tikrų žuvų išteklių ir žuvų išteklių grupių, dėl kurių vedamos tarptautinės derybos ar kuriems taikomi tarptautiniai susitarimai, žvejybos galimybės, taikomos ES vandenyse ir ES laivams tam tikruose ne ES vandenyse (OL L 25, p. 55).

- 14 Šio reglamento 36 straipsnio 1 dalyje numatyta, kad „didžiausias žvejybos leidimų trečiųjų šalių laivams, žvejojantiems [Sąjungos] vandenyse, skaičius nustatytas VIII priede.“
- 15 Kalbant apie Gvianos užjūrio departamento (Prancūzija; toliau – Gviana) vandenį, reikia pažymėti, kad šiame priede nurodyta, kad su Venesuelos vėliava plaukiojantiems laivams nustatomas žvejybos leidimų skaičius yra 45. Šio priedo išnašoje, skirtoje Venesuelos Bolivaro Respublikai, numatyta, kad, be kita ko, „norint gauti tuos žvejybos leidimus reikia pateikti įrodymą, kad dėl žvejybos leidimo besikreipiantis laivo savininkas ir [Gvianoje] esanti perdirbimo įmonė yra sudarę galiojančią sutartį, kurioje numatytas įsipareigojimas tame departamente iš atitinkamo laivo iškrauti ne mažiau kaip 75 % visų sugautų rifinių ešerių, kad juos galima būtų perdirbti tos įmonės fabrike. <...>“

Ginčo aplinkybės

- 16 1977 m. rugsėjo 30 d. Taryba priėmė Reglamentą (EEB) Nr. 2159/77, kuriuo iš dalies pakeistas Reglamentas (EEB) Nr. 1014/77, kuriuo nustatomos pereinamojo laikotarpio žvejybos išteklių išsaugojimo ir valdymo priemonės, taikomos su tam tikrų trečiųjų šalių vėliavomis plaukiojantiems laivams 200 mylių zonoje prie Prancūzijos Gvianos departamento priekrantės vandenių (OL L 250, p. 15). Šiame reglamente Taryba leido su Venesuelos vėliava plaukiojantiems laivams vykdyti žvejybos veiklą Gvianos priekrantėje esančioje išskirtinėje ekonominėje zonoje (toliau – Gvianos išskirtinė ekonominė zona).
- 17 Šis leidimas buvo periodiškai atnaujinamas reglamentais dėl bendrų leidžiamų sužvejoti kiekių ir kvotų, kuriais tokios žvejybos galimybės buvo suteikiamos, nors žvejybos srityje jokia tarptautinė sutartis su Venesuelos Bolivaro Respublika nebuvo sudaryta.
- 18 Komisija nusprendė, kad tai – teisės spraga ir kad atsižvelgiant į Reglamento Nr. 1006/2008 21 straipsnio a punktą dėl to atsirado kliūtis išduoti žvejybos Gvianos išskirtinėje ekonominėje zonoje leidimus su Venesuelos vėliava plaukiojantiems laivams. 2011 m. sausio 7 d. Komisija priėmė Tarybos sprendimo dėl žvejybos laivų, plaukiojančių su Venesuelos Bolivaro Respublikos vėliava, veiklos galimybės išskirtinėje ekonominėje zonoje prie Prancūzijos Gvianos departamento priekrantės vandenių pasiūlymą (COM(2010) 807). Šiuo pasiūlymu siekta nustatyti šių laivų veiklos šioje zonoje tarptautinės teisės pagrindą. Komisija siūlė šį sprendimą priimti remiantis SESV 43 straipsnio 2 dalimi, siejama su SESV 218 straipsnio 6 dalies a punkto v papunkčiu.
- 19 Išnagrinėjusi šį pasiūlymą Taryba nusprendė pakeisti ketinamo priimti sprendimo teisinį pagrindą ir pagrindė jį SESV 43 straipsnio 3 dalimi, siejama su 218 straipsnio 6 dalies b punktu.
- 20 Remdamasi pastarosiomis nuostatomis Taryba kreipėsi į Parlamentą, kad jis pateiktų savo nuomonę.
- 21 Parlamentas nesutiko su siūlomu teisiniu pagrindu ir pareikalavo, kad Taryba jį pakeistų ir pateiktų naują pasiūlymą, pagrįstą Komisijos iš pradžių pasiūlytu teisiniu pagrindu.
- 22 Taryba atsisakė pakeisti ketinamo priimti sprendimo teisinį pagrindą ir 2011 m. spalio 28 d. ir gruodžio 1 d. pateikė du skubaus nagrinėjimo prašymus. Parlamentas šiuos prašymus atmetė atitinkamai 2011 m. lapkričio 15 d. ir gruodžio 13 d. Abiem atvejais jis nurodė, kad neprieštarauja dėl šio sprendimo turinio, tačiau mano, kad šio sprendimo teisinis pagrindas neteisingas.
- 23 2011 m. gruodžio 16 d. Taryba, nelaukdama Parlamento nuomonės, remdamasi SESV 43 straipsnio 3 dalimi ir SESV 218 straipsnio 6 dalies b punktu priėmė ginčijamą sprendimą.

24 Ginčijamo sprendimo 1 straipsnyje numatyta:

„Venesuelos Bolivaro Respublikai skirta Deklaracija dėl žvejybos galimybių ES vandenyse suteikimo su Venesuelos Bolivaro Respublikos vėliava plaukiojantiems žvejybos laivams prie [Gvianos] priekrantės vandenų esančioje išskirtinėje ekonominėje zonoje (toliau – ginčijama deklaracija) patvirtinama Europos Sąjungos vardu.“

25 Ši deklaracija, pridėta prie šio sprendimo, išdėstyta taip:

„1. Europos Sąjunga išduoda žvejybos leidimus ribotam skaičiui su Venesuelos Bolivaro Respublikos vėliava plaukiojančių žvejybos laivų žvejoti prie Prancūzijos Gvianos priekrantės vandenų esančios išskirtinės ekonominės zonos dalyje, nutolusioje daugiau kaip 12 jūrmylių nuo bazinių linijų, laikantis šioje Deklaracijoje nurodytų sąlygų.

2. Vadovaujantis [Reglamento Nr. 1006/2008] 22 straipsniu, su Venesuelos Bolivaro Respublikos vėliava plaukiojantys žvejybos laivai, kuriems išduoti žvejybos leidimai, žvejojami 1 dalyje nurodytoje zonoje turi laikytis Europos Sąjungos bendros žuvininkystės politikos nuostatų dėl apsaugos ir kontrolės priemonių bei kitų Europos Sąjungos nuostatų, reglamentuojančių žvejybos veiklą toje zonoje.

3. Konkrečiai, su Venesuelos Bolivaro Respublikos vėliava plaukiojantys žvejybos laivai, kuriems išduoti žvejybos leidimai, turi laikytis visų susijusių Europos Sąjungos taisyklių ir reglamentų, kuriuose, *inter alia*, nurodomi leistini žvejoti žuvų išteklių, didžiausias skaičius žvejybos laivų, kuriems gali būti išduoti leidimai, ir [Gvianos] uostuose iškrautinų sužvegotų žuvų dalis.

4. Nedarant poveikio galimybei panaikinti leidimus, išduotus atskiriems su Venesuelos Bolivaro Respublikos vėliava plaukiojantiems žvejybos laivams, dėl to, kad jie nesilaikė susijusių Europos Sąjungos taisyklių ar reglamentų, Europos Sąjunga, pateikdama vienašalę deklaraciją, gali bet kuriuo metu atšaukti šioje Deklaracijoje išreikštą specialų įsipareigojimą dėl žvejybos galimybių suteikimo.“

26 2011 m. gruodžio 16 d. Taryba pranešė apie ginčijamą deklaraciją Venesuelos Bolivaro Respublikai, o ši tą pačią dieną patvirtino, kad deklaraciją gavo.

27 2012 m. sausio 17 d. Taryba priėmė Reglamentą Nr. 44/2012, kurio teisinis pagrindas – SESV 43 straipsnio 3 dalis.

28 2012 m. sausio 30 d. pranešime Venesuelos Bolivaro Respublika paprašė Tarybos paaiškinti, ar Parlamento ketinimas ginčyti ginčijamo sprendimo galiojimą gali turėti įtakos su Venesuelos vėliava plaukiojančių laivų žvejybos veiklai Gvianos išskirtinėje ekonominėje zonoje.

29 2012 m. kovo 20 d. ši valstybė per kompetentingas Prancūzijos institucijas pateikė Komisijai prašymus išduoti žvejybos šioje zonoje leidimus su Venesuelos vėliava plaukiojantiems laivams; prie tų prašymų pridėtos sutarys, sudarytos su Gvianoje esančiomis perdirbimo įmonėmis.

30 2012 m. kovo 26 d. Komisija priėmė sprendimą C(2012) 2162; šiuo sprendimu jo priede nurodytiems 38 su Venesuelos vėliava plaukiojantiems laivams leista žvejoti Gvianos išskirtinėje ekonominėje zonoje. Kaip matyti iš šio sprendimo 2 straipsnio, jis buvo įteiktas Venesuelos Bolivaro Respublikai, kaip vėliavos valstybei, ir Prancūzijos Respublikai, kaip šios zonos pakrantės valstybei.

31 2012 m. vasario 24 d. ir balandžio 3 d. atitinkamai Parlamentą ir Komisiją pareiškė šiuos ieškinius.

32 2012 m. gegužės 2 d. Teisingumo Teismo pirmininko nutartimi bylos C-103/12 ir C-165/12 buvo sujungtos, kad būtų bendrai vykdoma rašytinė ir žodinė proceso dalys ir priimtas sprendimas.

- 33 2012 m. rugpjūčio 29 d. Teisingumo Teismo pirmininko nutartimi Čekijos Respublikai, Ispanijos Karalystei, Prancūzijos Respublikai ir Lenkijos Respublikai leista įstoti į bylą palaikyti Tarybos reikalavimų.

Dėl ieškinų

- 34 Byloje C-103/12 Parlamentas nurodo du ieškinio pagrindus. Pirmuoju pagrindu jis teigia, kad ginčijamas sprendimas pagrįstas neteisingu teisiniu pagrindu. Antruoju pagrindu jis papildomai teigia, kad šis sprendimas priimtas remiantis neteisinga procedūrine teisės norma.
- 35 Byloje C-165/12 Komisija nurodo tris ieškinio pagrindus; pirmąjį iš jų sudaro trys dalys. Pirmojo pagrindo pirmoje ir antroje dalyse ji teigia, kad ginčijamo sprendimo teisinis pagrindas yra neteisingas. Kaip matyti iš pirmos dalies, Taryba padarė klaidą ginčijamą deklaraciją supratusi kaip išorinį žvejybos galimybių nustatymą. Remiantis antra dalimi, Taryba padarė klaidą nusprendusi, kad dėl šio išorinio žvejybos galimybių nustatymo su Venesuelos vėliava plaukiojantiems laivams turi būti taikomos bendros žuvininkystės politikos nuostatos. Pirmojo pagrindo trečioje dalyje Komisija nurodo, kad šis sprendimas nepakankamai motyvuotas. Antrajame ieškinio pagrindu ji tvirtina, kad Taryba nepaisė Parlamento institucinių prerogatyvų. Trečiasis ieškinio pagrindas grindžiamas tuo, kad iškraipytas 2011 m. sausio 7 d. sprendimo pasiūlymas.

Šalių argumentai

- 36 Parlamento ieškinio pirmuoju pagrindu ir Komisijos ieškinio pirmojo pagrindo pirma ir antra dalimis šios institucijos teigia, kad Taryba padarė klaidą, nes ginčijamą sprendimą priėmė remdamasi SESV 43 straipsnio 3 dalimi ir SESV 218 straipsnio 6 dalies b punktu, o ne SESV 43 straipsnio 2 dalimi, siejama su SESV 218 straipsnio 6 dalies a punkto v papunkčiu.
- 37 Parlamentas ir Komisija visų pirma teigia, kad SESV 43 straipsnio 3 dalis yra SESV 43 straipsnio 2 dalyje numatyto bendro teisinio pagrindo išimtis, todėl ši 3 dalis turi būti, kaip bet kokia taisyklės išimtis, aiškinama siaurai, kiek tai susiję su jos taikymo sritimi. Taigi tik priemonės, kuriomis aiškiai siekiama nustatyti ir paskirstyti konkrečias žvejybos galimybes, galėtų būti priimamos remiantis šia 3 dalimi. Šios žvejybos galimybės neišvengiamai yra kiekybinės žvejybos teisės. Taigi tam tikras aktas turėtų būti priimamas remiantis SESV 43 straipsnio 2 dalimi, jeigu juo siekiama kito bendros žuvininkystės politikos tikslo nei paprasto žvejybos galimybių kiekybinio ir geografinio paskirstymo.
- 38 Taip yra ginčijamo sprendimo ir ginčijamos deklaracijos atveju. Iš tikrųjų remiantis šia deklaracija Sąjunga įsipareigoja išduoti žvejybos leidimus su Venesuelos vėliava plaukiojantiems laivams, tačiau kartu atitinkami ūkio subjektai privalo laikytis Sąjungos žuvų išteklių apsaugos srityje priimtų teisės normų ir dalį sugautų žuvų iškrauti Gvianoje. Taigi tokiomis žvejybos sąlygomis siekiama užtikrinti bendros žuvininkystės politikos tikslų įgyvendinimą, todėl šio sprendimo tikslas ir turinys siejami su šios politikos tikslais ir viršija paprastą žvejybos galimybių nustatymą ir skyrimą, kaip tai suprantama pagal SESV SESV 43 straipsnio 3 dalį.
- 39 Antra, Parlamentas ir Komisija mano, kad reikia skirti galimybę naudotis vandenimis žvejybos tikslais ir galimybę naudotis žuvininkystės ištekliais, kaip tai suprantama paskirstant konkrečias žvejybos galimybes šiuose vandenyse (toliau atitinkamai – galimybė naudotis vandenimis ir galimybė naudotis ištekliais). Būtų priimamas dviejų sudedamųjų dalių teisės aktas, jei įgyvendindama bendrą žuvininkystės politiką Sąjunga siektų galimybę naudotis jos vandenimis ir juose esančiais žuvų ištekliais suteikti trečiųjų šalių ūkio subjektams. Visų pirma galimybė naudotis trečiajai šaliai būtų suteikta priimant tarptautinį susitarimą pagal SESV 218 straipsnio 6 dalies a punkto v papunktyje numatytą procedūrą. Vėliau Taryba nustatytų žvejybos galimybes remdamasi SESV 43 straipsnio 3 dalimi.

- 40 Nagrinėjamu atveju ginčijama deklaracija turėtų būti priskiriama prie pirmojo etapo, nes ja su Venesuelos vėliava plaukiojantiems laivams Sąjunga suteikė galimybę naudotis vandenimis, bet nesuteikė konkrečių žvejybos galimybių. Jos buvo nustatytos jau priėmus šią deklaraciją, nes Taryba, kiek tai susiję su 2012 m., jas nustatė Reglamentu Nr. 44/2012.
- 41 Taryba, palaikoma Čekijos Respublikos, Ispanijos Karalystės, Prancūzijos Respublikos ir Lenkijos Respublikos, tvirtina, kad ginčijamas sprendimas teisingai pagrįstas SESV 43 straipsnio 3 dalimi, siejama su SESV 218 straipsnio 6 dalies b punktu.
- 42 Ši institucija ir minėtos valstybės narės teigia, pirma, kad galimybės naudotis vandenimis atskyrimas nuo galimybės naudotis ištekliais yra dirbtinis. Iš tikrųjų ginčijama deklaracija nebūtų galima suteikti galimybės naudotis Sąjungos vandenimis kartu nesuteikiant galimybės naudotis ištekliais.
- 43 Antra, sąvoka „žvejybos galimybės“, kaip ji suprantama pagal SESV 43 straipsnio 3 dalį, apima ir žvejybos leidimus. Perskaičius ginčijamą sprendimą matyti, kad juo reglamentuojamas žvejybos leidimų suteikimas. Taigi ginčijama deklaracija siekta suteikti žvejybos galimybių su Venesuelos vėliava plaukiojantiems laivams, o ne suteikti galimybę naudotis Sąjungos vandenimis.
- 44 Trečia, pagal SESV 43 straipsnio 3 dalį galima priimti priemones, kurios neapsiriboja skaičiais išreikštų žvejybos galimybių nustatymu. Toks aiškinimas atitiktų šios nuostatos formuluotę ir turinį, nes ja Taryba įgaliojama priimti visas priemones „dėl“ žvejybos galimybių nustatymo ir skyrimo.
- 45 Nagrinėjamu atveju, nors pačiame ginčijamame sprendime šios suteikiamos galimybės neišreikštos skaičiais, jis yra tokia priemonė. Iš tikrųjų juo sukuriama tarptautinis žvejybos galimybių nustatymo ir skyrimo pagrindas Sąjungos vidaus taisyklių lygiu, nes šiuo sprendimu Sąjunga nurodo Venesuelos Bolivaro Respublikai, kad ji ir toliau skirsto žvejybos galimybes su Venesuelos vėliava plaukiojantiems laivams.
- 46 Ketvirta, ginčijamo sprendimo turiniu nepažeidžiama SESV 43 straipsnio 3 dalies taikymo sritis. Ginčijamos deklaracijos 2 ir 3 punktuose tik siekiama priminti esamas taisykles, kurių turi laikytis trečiųjų valstybių laivai Sąjungos vandenyse. Šios dvi nuostatos yra deklaratyvaus pobūdžio, nes šiems laivams nekyla jokia nauja teisė ar pareiga. Be to, šioje deklaracijoje nurodyta teisė atšaukti atitinkamiems laivams suteiktus žvejybos leidimus yra priemonė dėl žvejybos galimybių nustatymo ir skyrimo.

Teisingumo Teismo vertinimas

- 47 Parlamento ieškinio pirmuoju pagrindu ir Komisijos ieškinio pirmojo pagrindo pirma ir antra dalimis šios institucijos teigia, kad Taryba pasirinko neteisingą teisinį pagrindą – ginčijamą sprendimą grindė SESV 43 straipsnio 3 dalimi, siejama su SESV 218 straipsnio 6 dalies b punktu, o ne SESV 43 straipsnio 2 dalimi, siejama su SESV 218 straipsnio 6 dalies a punkto v papunkčiu.
- 48 Kalbant apie SESV 43 straipsnio formuluotę, reikia pažymėti, kad iš jo 2 dalies matyti, jog Sąjungos kompetentingos institucijos sprendamos pagal įprastą teisėkūros procedūrą turi priimti nuostatas, kurių reikia bendros žemės ūkio ir žuvininkystės politikos tikslams pasiekti.
- 49 Kita vertus, iš SESV 43 straipsnio 3 dalies, siejamos su šio straipsnio 2 dalimi, matyti, kad priemonės dėl žvejybos galimybių nustatymo ir skyrimo savaime nelaikomos priskirtinomis prie nuostatų, kurių reikia bendros žuvininkystės politikos tikslams pasiekti, kaip jos suprantamos pagal tą pačią 2 dalį, kategorijos ir joms netaikoma ši įprasta teisėkūros procedūra.

- 50 SESV 43 straipsnio 2 dalyje numatytų nuostatų priėmimas būtinai reiškia, kad privaloma įvertinti, ar jos yra „būtinios“ tam, kad būtų galima pasiekti su bendra politika, reglamentuojama ESV sutartyje, susijusius tikslus, todėl reikia, kad Sąjungos teisės aktų leidėjas priimtų politinį sprendimą. Tačiau priimančios priemonės dėl žvejybos galimybių nustatymo ir skyrimo pagal SESV 43 straipsnio 3 dalį toks vertinimas nebūtinai, nes tokios priemonės iš esmės yra techninio pobūdžio ir jos turi būti priimančios įgyvendinant pagal to paties straipsnio 2 dalį priimtas priemonės.
- 51 Visų pirma reikia priminti, kad pagal nusistovėjusią Teisingumo Teismo praktiką Sąjungos teisės akto teisinio pagrindo parinkimas turi būti grindžiamas objektyviais kriterijais, kuriems gali būti taikoma teisminė kontrolė ir prie kurių, be kita ko, priskirtinas šio akto tikslas ir turinys (Sprendimo *Parlamentas / Taryba*, C-130/10, EU:C:2012:472, 42 punktas ir Sprendimo *Jungtinė Karalystė / Taryba*, C-431/11, EU:C:2013:589, 44 punktas).
- 52 Nagrinėjamu atveju ginčijamu sprendimu siekiama tik patvirtinti ginčijamą deklaraciją. Tokiomis aplinkybėmis reikia išnagrinėti šio sprendimo teisinį pagrindą atsižvelgiant į nagrinėjamos deklaracijos tikslą ir turinį.
- 53 Dėl ginčijamos deklaracijos turinio reikia pažymėti, kad Sąjunga Venesuelos Bolivarų Respublikai tos deklaracijos 1 punkte nurodė, kad ji išduoda leidimus žvejoti Gvianos išskirtinėje ekonominėje zonoje ribotam skaičiui su Venesuelos vėliava plaukiojančių žvejybos laivų.
- 54 Tos pačios deklaracijos 2 ir 3 punktuose Sąjunga tokių leidimų išdavimą susiejo su sąlyga, kad su Venesuelos vėliava plaukiojantys žvejybos laivai, kuriems išduoti leidimai žvejoti šioje zonoje, turi laikytis Sąjungos bendros žuvininkystės politikos nuostatų dėl apsaugos ir kontrolės priemonių ir kitų Sąjungos nuostatų, reglamentuojančių žvejybos veiklą toje zonoje.
- 55 Kalbant apie ginčijamos deklaracijos tikslą, reikia atsižvelgti į Montego Bėjaus konvencijos, kurioje nustatytas tarptautinis išskirtinės ekonominės zonos režimas, sukurtą kontekstą. Ši Sąjungai privaloma konvencija apriboja jos politinius pasirinkimus šioje zonoje, ir, be kita ko, joje nustatytos teisinės priemonės ir jų formos, kurias ji gali taikyti įgyvendindama šiuos pasirinkimus.
- 56 Iš Montego Bėjaus konvencijos 55 straipsnio matyti, kad išskirtinei ekonominei zonai taikomas specialus režimas, pagal kurį visos pakrantės valstybės teisės ir jurisdikcija, taip pat kitų valstybių teisės ir laisvės nustatytos atitinkamomis šios konvencijos nuostatomis.
- 57 Remiantis Montego Bėjaus konvencijos 56 straipsnio 1 dalies a punktu išskirtinėje ekonominėje zonoje pakrantės valstybė turi teisę eksploatuoti gyvuosius išteklius. Jei pakrantės valstybė negali sugauti viso leistino sugauti kiekio, pagal šios konvencijos 62 straipsnio 2 dalį ji turi leisti kitoms valstybėms sugauti šio kiekio likutį.
- 58 Vykdydama šią pareigą pakrantės valstybė turi tam tikrą diskreciją. Pirma, ji gali, nepažeisdama Montego Bėjaus konvencijos 62 straipsnio 3 dalies, pasirinkti valstybes, kurioms ji leis sugauti šį likutį. Antra, pakrantės valstybė atsižvelgia į tam tikrus veiksnius, t. y. aptariamoms zonomis gyvųjų išteklių reikšmę jos ekonomikai ir kitiems nacionaliniams jos interesams, atitinkamo regiono besivystančių valstybių poreikius ir būtinybę kiek įmanoma mažinti ekonomikos trikdžius tose valstybėse, kurių nacionaliniai subjektai tradiciškai žvejoja šioje zonoje arba kurios dėjo daug pastangų, tirdamos ir nustatydamos gyvųjų išteklių atsargas.
- 59 Be to, Montego Bėjaus konvencijos 62 straipsnio 2 dalyje reikalaujama, kad pakrantės valstybė leistų kitoms valstybėms sugauti leistino sugauti kiekio likutį „remdamasi sutartimis ar kitais susitarimais“. Taigi atitinkama pakrantės valstybė turi susitarti su suinteresuotosiomis valstybėmis. Pakrantės valstybės ir kitų valstybių santykiai parodo jų tarpusavio teises ir pareigas, kaip antai nurodytas šio sprendimo 57 punkte, todėl pakrantės valstybė negali šių sąlygų nustatyti vienašališkai.

- 60 Ypatinga pakrantės valstybės atsakomybė už gyvųjų išteklių eksploatavimą išskirtinėje ekonominėje zonoje reiškia, kad paprastai ši valstybė pati turi pateikti konkretų pasiūlymą tam tikroms suinteresuotosioms valstybėms, kurios gali tą pasiūlymą priimti arba atmesti, arba prireikus paprašyti tokį pasiūlymą pakeisti.
- 61 Šio proceso pabaigoje pakrantės valstybės ir suinteresuotosios valstybės bendra valios išraiška yra susitarimas, kaip jis suprantamas pagal Montego Bėjaus konvencijos 62 straipsnio 2 dalį, turint mintyje, kad pagal tarptautinę teisę neturi reikšmės, ar toks susitarimas įtvirtintas viename bendrame dokumente, ar dviejuose ir daugiau susijusių dokumentų (šiuo klausimu žr. Nuomonės 1/13, EU:C:2014:2303, 37 punktą).
- 62 Pakrantės valstybės ir suinteresuotosios valstybės narės susitarime numatomos tarpusavio teisės ir pareigos, kuriomis sukonkretinamos nurodytosios šio sprendimo 57 punkte. Šiomis aplinkybėmis, be kita ko, iš Montego Bėjaus konvencijos 62 straipsnio 4 dalies matyti, kad kitų valstybių fiziniai ir juridiniai asmenys, žvejojami pakrantės valstybės išskirtinėje ekonominėje zonoje, turi laikytis išsaugojimo priemonių ir kitos tvarkos bei sąlygų, numatytų pakrantės valstybės įstatymuose ir kituose teisės aktuose.
- 63 Kadangi privatūs asmenys iš esmės nesinaudoja savivaldos statusu pagal Montego Bėjaus konvenciją, kiekviena suinteresuotoji valstybė su jos vėliava plaukiojančių laivų atžvilgiu pagal šią konvenciją imasi tinkamų priemonių, kad būtų apsaugoti pakrantės valstybės interesai (šiuo klausimu žr. Sprendimo *Intertanko ir kt.*, C-308/06, EU:C:2008:312, 59–62 punktus).
- 64 Tai reiškia, kad suinteresuotoji valstybė už suteiktą galimybę pakrantės valstybės išskirtinėje ekonominėje zonoje naudotis gyvaisiais ištekliais turi pastarajai užtikrinti, kad su jos vėliava plaukiojantys laivai laikysis pakrantės valstybės šioje zonoje priimtų priemonių.
- 65 Tokia garantija, suteikta sutartimi ar kitais susitarimais, sudarytais su pakrantės valstybe, yra dar svarbesnė, kai suinteresuotoji valstybė nėra Montego Bėjaus konvencijos šalis ir 62 straipsnio 4 dalis jai netaikoma.
- 66 Jeigu suinteresuotoji valstybė ir pakrantės valstybė sudaro sutartį ar susitarimą, pastaroji gali jį įgyvendinti taikydama konkrečias jos nacionalinėje teisėje numatytas taisykles ir priemones, priimtas paisant Montego Bėjaus konvencijos nuostatų ir taikomas laikantis šio dvišalio susitarimo.
- 67 Atsižvelgiant į šio sprendimo 56–66 punktuose išdėstytus samprotavimus, reikia nustatyti, ar ginčijama deklaracija yra sutarties, kaip ji suprantama pagal Montego Bėjaus konvencijos 62 straipsnio 2 dalį, sudedamoji dalis.
- 68 Atsižvelgiant į tai, kas išdėstyta šio sprendimo 60 punkte, ginčijamą deklaraciją reikia laikyti Sąjungos vietoj atitinkamos pakrantės valstybės pateiktu pasiūlymu Venesuelos Bolivarų Respublikai, kuriuo ji siūlo pastarajai valstybei sugauti leistino sugauti Gvianos išskirtinėje ekonominėje zonoje kiekio likučio dalį, bet tik jei ji laikysis tam tikrų konkrečių sąlygų, tarp kurių numatyta sąlyga, kad su jos vėliava plaukiojantys ir šioje zonoje žvejojantys laivai turi laikytis toje zonoje taikomų Sąjungos bendros žuvininkystės politikos nuostatų.
- 69 Pranešus apie ginčijamą deklaraciją Venesuelos Bolivarų Respublikai, ši patvirtino apie jos gavimą ir reagavo dvejopai. Pirma, ji oficialiai pateikė Sąjungai prašymus leisti su jos vėliava plaukiojantiems laivams žvejoti Gvianos išskirtinėje ekonominėje zonoje ir prie jų pridėjo perdirbimo Gvianoje sutartis, kaip to reikalaujama pagal tos pačios deklaracijos 3 punktą, siejamą su Reglamento Nr. 44/2012 VII priedo išnaša. Antra, ši valstybė išreiškė susirūpinimą dėl galimo šios deklaracijos ginčijimo ir paprašė Komisijos paaiškinti, ar Parlamento ketinimas ginčyti ginčijamo sprendimo galiojimą galėtų turėti įtakos su jos vėliava šioje zonoje plaukiojančių laivų žvejybos veiklai.

- 70 Toks Venesuelos Bolivarо Respublikos elgesys rodo, kad ginčijamą deklaraciją ji laikė pasiūlymu šiame dokumente nurodytomis sąlygomis sugauti leistino sugauti Gvianos išskirtinėje ekonominėje zonoje kiekio likučio dalį ir būtent į šį pasiūlymą ji buvo kviečiama atsiliepti.
- 71 Kadangi gavusi Sąjungos pasiūlymą Venesuelos Bolivarо Respublika pateikė konkrečius prašymus išduoti žvejybos leidimus ir dėl šio pasiūlymo sąlygų jokių pastabų nepateikė, reikia pripažinti, kad ji su šiuo pasiūlymu sutiko.
- 72 Tokiomis aplinkybėmis šios valstybės elgesys turi būti laikomas prilygstančiu pasiūlymo, kurį jai Sąjunga pateikė priimdama ginčijamą deklaraciją, priėmimui.
- 73 Atsižvelgiant į tai, kas išdėstyta, Sąjungos pateikta ginčijama deklaracija ir Venesuelos Bolivarо Respublikos atliktas jos priėmimas kartu turi būti kvalifikuojami kaip jų sudarytas susitarimas dėl leidimo šioje deklaracijoje nurodytomis sąlygomis sugauti leistino sugauti Gvianos išskirtinėje ekonominėje zonoje kiekio likučio dalį.
- 74 Atsižvelgiant į prieš tai pateiktą ginčijamos deklaracijos turinio ir tikslo analizę, reikia patikrinti, ar tai yra tik Sąjungos teisės aktų leidėjo kompetencijai priklausanti priemonė, ar tai tik techninė įgyvendinimo priemonė, kaip nurodyta šio sprendimo 50 punkte.
- 75 Šiuo atžvilgiu reikia pažymėti, kad, nepaisant ginčijamos deklaracijos pavadinimo ir kai kurių joje vartojamų terminų, ja siekiama ne užtikrinti „žvejybos galimybių nustatymą ir skyrimą“, kaip tai suprantama pagal SESV 43 straipsnio 3 dalį, bet, kaip matyti iš šio sprendimo 68 punkto, suteikti Venesuelos Bolivarо Respublikai galimybę Sąjungos nustatytais sąlygomis dalyvauti eksploatuojant gyvuosius išteklius Gvianos išskirtinėje ekonominėje zonoje.
- 76 Tačiau prieš pateikdamos pasiūlymą Sąjungos kompetentingos institucijos turi visų pirma atsižvelgti į dvišalės politikos elementus. Tada, atsižvelgdamos į konkrečią Sąjungos atsakomybę ir veikdamos vietoj atitinkamos pakrantės valstybės dėl jos išskirtinėje ekonominėje zonoje eksploatuojamų gyvųjų išteklių, šios institucijos įvertina, ar suinteresuotoji valstybė yra pajėgi užtikrinti, kad su jos vėliava plaukiojantys ir šioje zonoje žvejojantys laivai laikysis tokiam eksploatavimui taikomų sąlygų, t. y. laikysis toje zonoje taikomų Sąjungos bendros žuvininkystės politikos nuostatų. Galiausiai Sąjungos institucijos turi atsižvelgti į šio sprendimo 58 punkte minimus elementus, dėl kurių reikia įvertinti įvairius atitinkamo regiono valstybių ir bent suinteresuotosios valstybės situacijos aspektus.
- 77 Be to, iš ginčijamo sprendimo 3 konstatuojamosios dalies ir iš ginčijamos deklaracijos 1–3 punktų matyti, kad ja siekiama ne tik suteikti Venesuelos Bolivarо Respublikai realią galimybę dalyvauti eksploatuojant gyvuosius išteklius Gvianos išskirtinėje ekonominėje zonoje, bet, kaip buvo priminta šio sprendimo 54 punkte, joje šis suteikimas siejamas su sąlyga, kad turi būti laikomasi Europos Sąjungos bendros žuvininkystės politikos nuostatų dėl apsaugos ir kontrolės priemonių ir kitų Sąjungos nuostatų, reglamentuojančių žvejybos veiklą toje zonoje, kaip antai taisyklių ir reglamentų, kuriuose, *inter alia*, nurodomi leistini žvejoti žuvų išteklių, didžiausias žvejybos laivų, kuriems gali būti išduoti leidimai, skaičius ir Gvianos uostuose iškrautinų sužvejotų žuvų dalis.
- 78 Taigi ginčijama deklaracija siekiama nustatyti bendrą pagrindą, kuriuo remiantis su Venesuelos vėliava plaukiojantiems laivams būtų leidžiama žvejoti šioje zonoje; šis pagrindas vėliau išsamiau apibrėžtas Reglamento Nr. 44/2012 36 straipsnio 1 dalyje ir VIII priede, 2013 m. sausio 21 d. Tarybos reglamento (ES) Nr. 40/2013, kuriuo nustatomos 2013 m. tam tikrų žuvų išteklių ir žuvų išteklių grupių, dėl kurių vedamos tarptautinės derybos ar kuriems taikomi tarptautiniai susitarimai, žvejybos galimybės, taikomos ES vandenyse ir ES laivams tam tikruose ne ES vandenyse (OL L 23, p. 54), 34 straipsnio 1 dalyje ir VIII priede ir 2014 m. sausio 20 d. Tarybos reglamento (ES) Nr. 43/2014, kuriuo 2014 metams nustatomos tam tikrų žuvų išteklių ir žuvų išteklių grupių žvejybos galimybės, taikomos

Sąjungos vandenyse žvejojantiems laivams ir kai kuriuose Sąjungai nepriklausančiuose vandenyse žvejojantiems Sąjungos laivams (OL L 24, p. 1), 40 straipsnio 1 dalyje ir VIII priede. Šiuo tikslu reikia pažymėti, kad visi šie trys reglamentai buvo priimti remiantis SESV 43 straipsnio 3 dalimi.

- 79 Iš to matyti, kad Venesuelos Bolivaro Respublikai skirtas pasiūlymas yra ne techninė ar įgyvendinimo priemonė, o priemonė, dėl kurios turi būti priimtas atskiras sprendimas atsižvelgiant į Sąjungos politinius interesus įgyvendinant jos bendrą, būtent žuvininkystės, politiką.
- 80 Tai reiškia, kad ginčijama deklaracija priklauso vienai iš kompetencijos sričių, dėl kurių sprendimus priima Sąjungos teisės aktų leidėjas.
- 81 Šiomis aplinkybėmis ginčijamas sprendimas patenka į SESV 43 straipsnio 2 dalies, o ne į SESV 43 straipsnio 3 dalies taikymo sritį.
- 82 Galiausiai reikia nustatyti ESV sutarties nuostatą, kurioje konkrečiai nurodyta procedūra, kurią taikant turėjo būti priimtas ginčijamas sprendimas.
- 83 Kadangi ginčijama deklaracija, patvirtinta ginčijamu sprendimu, yra tarptautinio susitarimo sudedamoji dalis (žr. šio sprendimo 73 punktą), ši deklaracija patenka į SESV 218 straipsnio taikymo sritį. Šiame straipsnyje reglamentuojamos Sąjungos ir trečiųjų šalių ar tarptautinių organizacijų vedamos derybos ir tarptautinių susitarimų sudarymas, turint mintyje, kad pagal teismo praktiką šiame straipsnyje terminas „susitarimas“ vartojamas bendrąja prasme ir reiškia bet koki tarptautinės teisės subjektų prisiimtą įsipareigojimą, kuris yra teisiškai privalomas, nesvarbu, koks būtų jo formalus pavadinimas (šiuo klausimu žr. Nuomonę 1/75, EU:C:1975:145, p. 1360, Nuomonės 2/92, EU:C:1995:83, 8 punktą ir Sprendimo *Prancūzija / Komisija*, C-327/91, EU:C:1994:305, 27 punktą).
- 84 Be to, reikia priminti, kad laikantis SESV 218 straipsnio 6 dalies a punkto v papunktyje numatytos procedūros priimami tų sričių, kuriose taikoma įprasta teisėkūros procedūra, susitarimai. Kadangi SESV 43 straipsnio 2 dalyje, kuria remiantis turėjo būti priimtas ginčijamas sprendimas, numatyta būtent ši procedūra, šis sprendimas turėjo būti priimtas remiantis SESV 218 straipsnio 6 dalies a punkto v papunkčiu.
- 85 Atsižvelgiant į tai, kas išdėstyta, ginčijamas sprendimas, kuriuo Sąjungos vardu patvirtinta ginčijama deklaracija, turėjo būti priimtas remiantis SESV 43 straipsnio 2 dalimi, siejama su SESV 218 straipsnio 6 dalies a punkto v papunkčiu, o ne SESV 43 straipsnio 3 dalimi, siejama su SESV 218 straipsnio 6 dalies b punktu.
- 86 Šiomis aplinkybėmis Parlamento ieškinio pirmasis pagrindas ir Komisijos ieškinio pirmojo pagrindo pirma ir antra dalys yra pagrįsti.
- 87 Todėl ginčijamas sprendimas turi būti panaikintas ir nebūtina nagrinėti kitų Parlamento ir Komisijos ieškiniuose nurodytų pagrindų.

Dėl prašymo palikti galioti ginčijamo sprendimo padarinius

- 88 Taryba ir Komisija, šiuo klausimu palaikomos Čekijos Respublikos, Ispanijos Karalystės ir Prancūzijos Respublikos, prašo Teisingumo Teismo, jei ginčijamas sprendimas būtų panaikintas, palikti galioti jo padarinius iki naujo sprendimo priėmimo. Parlamentas nurodė, jog neprieštarauja, kad šis prašymas būtų patenkintas.
- 89 Pagal SESV 264 straipsnio antrą pastraipą Teisingumo Teismas gali, jei mano reikalinga, nurodyti, kurie paskelbto negaliojančiu akto padariniai lieka galutiniai.

- 90 Šiuo klausimu iš Teisingumo Teismo praktikos matyti, kad, atsižvelgiant į su teisiniu saugumu susijusius motyvus, tokio akto padariniai gali likti galioti, be kita ko, jei jo panaikinimo įsigaliojimas nedelsiant lemtų rimtus neigiamus padarinius atitinkamiems asmenims ir jei ginčijamo akto teisėtumas ginčijamas ne dėl jo tikslo ar turinio, bet dėl jo rengėjo kompetencijos trūkumo ar procedūrinių reikalavimų pažeidimo priežasčių. Prie šių priežasčių priskiriama visų pirma klaida dėl ginčijamo akto teisinio pagrindo (šiuo klausimu žr. Sprendimo *Parlamentas / Taryba*, C-414/04, EU:C:2006:742, 59 punktą; Sprendimo *Parlamentas ir Danija / Komisija*, C-14/06 ir C-295/06, EU:C:2008:176, 86 punktą ir Sprendimo *Parlamentas / Taryba*, C-490/10, EU:C:2012:525, 91 ir 92 punktus).
- 91 Nagrinėjamu atveju iš ginčijamo sprendimo 2 konstatuojamosios dalies matyti, kad šiuo sprendimu suteikiant Venesuelos Bolivarų Respublikai leidimą sugauti leistino sugauti Gvianos išskirtinėje ekonominėje zonoje kiekio likutį siekiama užtikrinti su Venesuelos vėliava plaukiojančių laivų vykdomo žuvų iškrovimo Gvianoje tęstinumą, nes šiame Prancūzijos departamente veikiančiai perdirbimo pramonei šis iškrovimas yra svarbus. Šio sprendimo panaikinimo įsigaliojimas nedelsiant galėtų turėti įtakos tokiam tęstinumui ir taip lemti rimtus neigiamus padarinius atitinkamiems ūkių subjektams.
- 92 Šiomis aplinkybėmis egzistuoja svarbūs teisinio saugumo motyvai, dėl kurių Teisingumo Teismas gali patenkinti šalių prašymą palikti galioti ginčijamo sprendimo padarinius. Be to, svarbu pažymėti, kad nei Parlamentas, nei Komisija neginčijo šio sprendimo teisėtumo dėl jo tikslo ar turinio, todėl tokiu atveju nėra kliūčių, galinčių sutrukdyti Teisingumo Teismui drausti palikti galioti jo padarinius.
- 93 Todėl reikia palikti galioti šio sprendimo padarinius, kol per protingą terminą nuo šio teismo sprendimo paskelbimo bus priimtas naujas sprendimas, pagrįstas tinkamu teisiniu pagrindu, t. y. SESV 43 straipsnio 2 dalimi, siejama su SESV 218 straipsnio 6 dalies a punkto v papunkčiu.

Dėl bylinėjimosi išlaidų

- 94 Pagal Teisingumo Teismo procedūros reglamento 138 straipsnio 1 dalį pralaimėjusiai šaliai nurodoma padengti bylinėjimosi išlaidas, jei laimėjusi šalis to reikalavo. Kadangi Parlamentas ir Komisija prašė priteisti bylinėjimosi išlaidas iš Tarybos ir ši pralaimėjo bylą, ji turi jas padengti. Pagal to paties reglamento 140 straipsnio 1 dalį į šią bylą įstojusios Čekijos Respublika, Ispanijos Karalystė, Prancūzijos Respublika ir Lenkijos Respublika pačios padengia savo bylinėjimosi išlaidas.

Remdamasis šiais motyvais, Teisingumo Teismas (didžioji kolegija) nusprendžia:

- 1. Panaikinti 2011 m. gruodžio 16 d. Tarybos sprendimą 2012/19/ES dėl Deklaracijos dėl žvejybos galimybių ES vandenyse suteikimo su Venesuelos Bolivarų Respublikos vėliava plaukiojantiems žvejybos laivams prie Prancūzijos Gvianos priekrantės vandenų esančioje išskirtinėje ekonominėje zonoje patvirtinimo Europos Sąjungos vardu.**
- 2. Palikti galioti Sprendimo 2012/19/ES padarinius, kol per protingą terminą nuo šio teismo sprendimo paskelbimo bus priimtas naujas sprendimas, pagrįstas tinkamu teisiniu pagrindu, t. y. SESV 43 straipsnio 2 dalimi, siejama su SESV 218 straipsnio 6 dalies a punkto v papunkčiu.**
- 3. Priteisti iš Europos Sąjungos Tarybos bylinėjimosi išlaidas.**
- 4. Čekijos Respublika, Ispanijos Karalystė, Prancūzijos Respublika ir Lenkijos Respublika pačios padengia savo bylinėjimosi išlaidas.**

Parašai.